

DEEL EEN

Mitko

Dat mijn eerste confrontatie met Mitko B. uitliep op ver-
raad, hoe onbeduidend ook, had meteen een alarmbelle-
tje bij me moeten doen rinkelen, dan was mijn begeerte
naar hem wel afgenomen, zo niet volkomen verdwenen.
Maar in ruimten als de toiletten van het Nationaal Paleis
van Cultuur, waar we elkaar ontmoetten, is de atmo-
sfeer vergeven van de alarmbelletjes, ze zijn alomtegen-
woordig en onontkoombaar, zodat ze deel worden van
degenen die zich er ophouden en daarmee ook van de
begeerte die ons erheen voert. Al toen ik de trap afliep
hoorde ik zijn stem opklinken, die net als alles aan hem
te volumineus was voor deze onderaardse ruimten, alsof
ze terugverlangde naar de heldere middag, die, hoewel
het half oktober was, niets herfstigs had – de druiven die
rijp aan de wijnstokken hingen overal in de stad, knap-
ten nog warm in je mond. Ik was verbaasd om iemand
zo vrijuit te horen spreken in een ruimte waar volgens
een onuitgesproken regel eigenlijk alleen maar werd ge-
fluisterd. Onder aan de trap betaalde ik mijn vijftig sto-
tinki aan een oude vrouw die naar me opkeek vanuit
haar hokje, haar gelaatsuitdrukking was blanco terwijl
ze het kleingeld aannam – met haar andere hand hield ze
haar omslagdoek stevig vast tegen de eeuwige kou hier,
ongeacht het seizoen. Pas aan het eind van de gang hoor-

de ik nog een stem, niet zo luidruchtig als de eerste, maar van iemand die mompelend antwoord gaf. De stemmen kwamen uit de tweede van de drie toiletruimten, en zouden afkomstig kunnen zijn van mannen die hun handen wasten, als er het geluid van stromend water bij te horen was geweest. Ik stopte in de achterste ruimte, waar ik mezelf inspecteerde in de spiegels langs de muren terwijl ik luisterde naar hun gesprek, waar ik geen woord van kon verstaan. Mannen hadden maar één reden om zich daar op te houden, de toiletten in het NDK (zoals het Paleis wordt genoemd) zijn goed verborgen en genieten een zodanige reputatie dat ze nauwelijks ergens anders voor worden gebruikt – maar toen ik de ruimte binnenging, leek deze uitleg in tegenspraak met het gedrag van de man die mijn aandacht trok: joviaal en brutaal, zonder enige schroom op deze plek waar discretie zo hoog in het vaandel stond.

Hij was lang, mager maar breedgeschouderd, met de kortgeknipte soldatencoupe die hier in Sofia populair was onder bepaalde jongemannen, die een voorkeur hadden voor een hypermasculiene stijl en een criminele uitstraling. Ik had nauwelijks oog voor de man die hem vergezelde, die kleiner was, onderdanig, met geblondeerd haar en zijn handen diep in de zakken van zijn spijkerjasje gestoken. Het was de langere man die zich tot mij wendde met zichtbaar welwillende interesse, zonder roofzucht of vrees, en hoewel ik van mijn stuk was gebracht, moest ik onwillekeurig glimlachen. Hij begroette me met een indrukwekkende woordenvloed, waarop ik slechts verbijsterd mijn hoofd kon schudden terwijl ik de grote hand greep die hij uitstak en als gebrekkige verontschuldiging en verweer de paar zinnen ten beste gaf die ik tot vervelens toe geoefend had. Zijn

glimlach verbreedde zich toen hij begreep dat ik een buitenlander was, waarbij hij een gebroken voortand ontblootte, het hoekige litteken waar hij (zoals ik zou merken) niet van af kon blijven met zijn wijsvinger als hij met zijn gedachten elders was. Zelfs van deze afstand kon ik de alcohol ruiken, die niet zozeer door zijn mond werd uitgewasemd als in zijn kleren en haar hing – dat verklaarde zijn vrijmoedigheid in een omgeving die, ondanks alle losbandigheid, gebonden was aan zulke beperkingen, en verklaarde bovendien de opmerkelijk onschuldige uitstraling van zijn oogopslag, die vastberaden was, maar niet bedreigend. Hij nam weer het woord, hield z'n hoofd scheef, en in een mengelmoes van Bulgars, steenkolenengels en gebroken Duits stelden we vast dat ik Amerikaans was, dat ik nu een paar weken in zijn stad was en minstens een jaar zou blijven, dat ik les gaf aan het American College en dat mijn naam min of meer onuitspreekbaar was in zijn taal.

Gedurende ons hakkelende gesprek werd geen enkele keer gezinspeeld op de ongebruikelijke locatie van onze ontmoeting of waarvoor die nagenoeg uitsluitend werd gebruikt, waardoor ik me met een mengeling van begeerte en huiver afvroeg wat de reden en het doel van zijn aanwezigheid kon zijn. Er kwam nog een derde man binnen, die een paar keer het achterste hokje in- en uitliep, waarbij hij zonder naar ons toe te komen of ook maar een woord te zeggen ons nauwlettend in de gaten hield. Toen we onze kennismaking afronden en deze man voor de derde maal zijn hokje inliep en de deur achter zich sloot, wees Mitko (ik wist inmiddels dat hij zo heette) naar hem en keek me bijzonder betekenisvol aan terwijl hij zei, *Iska, he wants*, en hij maakte een obscene gebaar dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Hij lachte er smakelijk om, net als zijn kameraad, die hij *brat mi* noemde en die nog geen woord gezegd had sinds mijn binnenkomst, hij keek naar me alsof hij me deelgenoot wilde maken van de grap, ook al was ik natuurlijk net zozeer het voorwerp van hun hilariteit als de man die naar hen luisterde vanuit zijn hokje. Ik wilde zo graag bij hen horen dat ik bijna zonder nadenken glimlachte en mijn hoofd schudde, op een manier die in dit geval zowel instemming of bevestiging als een zekere verwondering ten aanzien van de fratsen van het bestaan moest uitdrukken. Maar ik zag aan de blik die zij uitwisselden dat deze poging me bij hen aan te sluiten de afstand tussen ons alleen maar vergrootte. Om mezelf een houding te geven, na de tijd genomen te hebben om de onontbeerlijke lettergrepen in mijn hoofd te rangschikken (die ondanks mijn inspanning maar zelden op de juiste manier over mijn lippen komen, ook al wordt me te verstaan gegeven dat ik *hoebavo* en *pravilo* spreek, en mensen zich verbazen over mijn beheersing van een taal die bijna niemand blijkt te willen leren), vroeg ik hem wat hij hier deed, in deze kille ruimte, deze treurige, klamme kelder. Boven ons voelde het nog als zomer, het plein was zonovergoten en er waren bijzonder veel mensen op de been, even oud als deze mannen, onder wie enthousiastelingen met skateboards, skeelers of extreem opgepimpte fietsen.

Mitko keek naar zijn vriend, die hij zijn broer noemde ook al waren ze geen broers, waarna die naar de uitgang liep en Mitko zijn portefeuille uit zijn kontzak haalde. Hij opende hem en haalde er een klein vierkant pakje glanzend papier uit, een dichtgevouwen bladzij uit een tijdschrift. Voorzichtig en met licht trillende handen vouwde hij de bladzij open, hield die in evenwicht om te

voorkomen dat de losse substantie die het bevatte – wat het ook mocht zijn – niet op de plakkerige smeerboel onder onze voeten terecht zou komen. Ik kon uiteraard wel raden wat hij tevoorschijn zou toveren – mijn enige verbazing gold hoe weinig hij had, niet meer dan wat verkruimelde blaadjes. Tien leva, zei hij, en dat hij, zijn vriend en ik het met z'n drieën konden oproken. Hij leek niet teleurgesteld te zijn toen ik het aanbod afsloeg – hij vouwde het papier gewoon weer voorzichtig op en stopte het terug in zijn portefeuille. Maar hij ging ook niet weg, zoals ik had gevreesd. Ik wilde dat hij bleef, ook al was het tijdens de duur van ons moeizame gesprek, dat vijf, hooguit tien minuten in beslag genomen had, moeilijk voorstelbaar geworden dat mijn groeiende verlangen naar hem enig uitzicht op vervulling had. Hoe vriendelijk hij ook was, terwijl we praatten leek hij mij op een of andere raadselachtige manier uit de weg te gaan – hoe langer we elk erotisch voorstel ontweken, des te onbereikbaarder leek hij te worden, niet zozeer omdat hij mooi was, want ik vond hem mooi, maar eerder vanwege een nog afschrikwekkender eigenschap, een soort lijfelijke zelfverzekerdheid of ongedwongenheid waarmee hij de indruk wekte geen enkele last te hebben van twijfels, zelfverwilt of pietluttigheid. Hij kwam over als iemand die vond dat hij eenvoudig recht had op een deel van de welgezindheid van de wereld, ook al was die hem duidelijk onthouden. Hij keek naar zijn vriend, die nog geen aanstalten had gemaakt zich weer bij ons te voegen toen Mitko zijn kleine schat had weggeborgen, en nadat zij nog een blik hadden gewisseld keerde de vriend ons de rug toe, zonder de deur verder in de gaten te houden, alsof hij, zo voelde dat, ons een zekere privacy gunde. Mitko keek me weer aan, nog altijd vriendelijk maar

met een grotere intensiteit dan daarvoor, waarna hij zijn hoofd boog en met een hand over zijn kruis ging. Natuurlijk keek ik omlaag, en ik kon mijn opwindning niet verbergen, die hij ongetwijfeld moest hebben opgemerkt, zoals bleek toen ik hem weer aankeek. Hij wreef zijn duim en twee vingers van zijn andere hand over elkaar, in het universele gebaar dat geld beduidde. Er was niets in zijn houding dat op verleiding wees, geen enkel teken van begeerte – wat hij aanbood was een transactie, en opnieuw toonde hij geen teleurstelling toen ik onwillekeurig en zonder aarzeling nee tegen hem zei. Het was het antwoord dat ik altijd gaf op zulke voorstellen (die onvermijdelijk zijn op de plekken die ik frequenteer), niet uit een of andere morele veroordeling, maar uit trots, een trots die de laatste jaren wat was afgezwakt, toen ik me realiseerde dat ik in de loop der tijd verschoven was van de ene categorie van erotisch object naar een andere. Maar zo gauw ik het woord had uitgesproken, had ik al spijt, toen Mitko zijn schouders ophaalde en zijn kruis losliet met een glimlach alsof het allemaal maar een geintje was. Toen hij zich ten slotte omdraaide om met zijn vriend weg te gaan en me toeknikte ten afscheid, riep ik *tsjakai tsjakai tsjakai*, wacht wacht wacht, ik herhaalde het woord snel en met dezelfde stembuiging die ik een oude vrouw op een middag had horen aanwenden bij een kruispunt toen een zwerfhond zich tussen het verkeer begaf. Mitko draaide zich meteen om, volkomen gedwee, alsof onze transactie al was afgesloten – misschien was het naar zijn idee al helemaal in kunnen en kruiken, net als voor mij, ook al pretendeerde ik sceptisch te staan tegenover de aangeboden waren, in een poging de overweldigende opwindning die ik ervoer enigszins de baas te blijven. Ik keek naar zijn

kruis en weer omhoog, terwijl ik zei *kolko tie*, hoe groot ben jij, de standaarduitdrukking, altijd de eerste vraag die gesteld werd in de chatrooms die ik bezocht op internet. Mitko zei niets, hij glimlachte, ging een hokje binnen en deed zijn gulp open, waarop mijn gespeelde aarzeling verdween en ik me realiseerde dat ik elk prijs zou betalen die hij verlangde. Ik deed een stap naar voren en strekte mijn hand uit alsof ik deze waren meteen zou opeisen, ik ben altijd een vreselijk slechte onderhandelaar of pingelaar geweest, mijn begeerte is meteen zonnelaar, maar Mitko knoopte zijn gulp weer dicht en stak zijn hand op om me op afstand te houden. Ik dacht dat hij geld wilde zien, maar in plaats daarvan stapte hij om me heen, zei me dat ik moest wachten, en liep terug naar de rij porseleinen wasbakken, stuk voor stuk gebarsten en besmeurd. Toen, met een lijfelijke onbeschaamdheid die ik toeschreef aan dronkenschap maar die, zoals ik zou leren, een onvervreemdbare karaktertrek was, trok hij de enorme slurf van een pik uit zijn spijkerbroek tevoorschijn en boog zich over de wasbak om hem te wassen, trok zijn voorhuid terug en huiverde bij het hier altijd koude water. Het duurde even voordat hij tevreden was, het eerste teken van een scrupuleuze zindelijkheid die me altijd zou blijven verbazen, gezien zijn armoede en de belabberde woonomstandigheden waar hij het mee moest doen.

Toen hij terugkwam vroeg ik zijn prijs, en dat was tien leva, maar toen ik mijn portemonnee opende en er alleen briefjes van twintig in bleken te zitten, nam hij er begerig een aan. Ach wat kon het schelen, de bedragen waren nagenoeg allemaal even betekenisloos voor mij – ik zou twee keer zoveel hebben betaald, of nog eens twee keer zoveel, wat niet wil zeggen dat ik over bijzonder

veel geld beschikte, maar dat zijn lijf zo goed als onbetaalbaar leek. Voor mij was het al verbazingwekkend genoeg dat welke hoeveelheid dan ook van deze smoezelige biljetten dit lichaam voor mij beschikbaar kon maken, dat ik het na zo'n simpele handeling kon aanraken en binnen mijn bereik zou hebben. Ik legde mijn handen onder het strakke overhemd dat hij droeg, en hij duwde me zachtjes weg zodat hij het op zijn manier kon uittrekken – op z'n gemak maakte hij alle knoopjes los en het hing het zorgvuldig op aan de haak aan de deur van hokje achter hem. Hij was magerder dan ik verwachtte, minder afgetekend, en het haar op zijn borst was geschoren tot stoppels, zodat ik me voor het eerst realiseerde hoe jong hij was (ik zou te weten komen dat hij drieëntwintig was) toen hij jongensachtig en naakt voor me stond. Hij gebaarde me weer dichterbij te komen met de overdreven hoffelijkheid die bepaalde dronken mannen aannemen, hetgeen kan voorafgaan aan – zelfs in mijn opwindning was de gedachte nooit ver weg – net zo overdreven uitbarstingen van woede. Toen verraste Mitko me door zich naar me toe te buigen en zijn mond tegen de mijne te drukken, me royaal te kussen, zonder enige terughoudendheid, en ook al had ik niets gedaan om een dergelijk contact uit te lokken, het was welkom en ik zoog gretig aan zijn tong, die antiseptisch was door de alcohol. Ik wist dat hij een begeerte speelde die hij niet voelde en geloof werkelijk dat hij te dronken was om tot begeerte in staat te zijn. Maar in al onze intimiteiten zit nu eenmaal iets theatraals volgens mij, als we onze reacties afwegen tegen wat we waarnemen of ons inbeelden – we verlangen altijd te veel of te weinig en passen ons daaraan aan. Ook ik speelde, deed alsof ik geloofde dat zijn vertoon van hartstocht een oprechte

reactie was op mijn eigen begeerte, waar niets aan geveinsd was. Alsof hij voelde wat ik dacht, drukte hij me dichtertegen zich aan, en voor het eerst ving ik, onder de veel krachtiger en bijna overweldigende alcohol damp, zijn eigen geur op, die de grootste bron van genot zou zijn die hij me schonk en die ik bij hem zocht (in zijn nek en kruis, onder zijn armen) elke keer dat we elkaar zagen. Ik legde mijn gedachten het zwijgen op, tilde een van zijn handen boven zijn hoofd, verbrak onze kus om mijn gezicht in zijn oksel te drukken (ook daar schoor hij zich, de huid schuurde tegen mijn tong) en zoog zijn geur op alsof ik een onmisbare nectar aantrof in een ontoereikende bron. Daarna liet ik me op mijn knieën zakken en nam hem in mijn mond.

Een paar minuten later, ruim voordat hij me geschonken had wat mij toekwam, de verplichting die hij was aangegaan toen hij een groezelig twintig-levabiljet uit mijn hand had gegrist, produceerde Mitko een opmerkelijk luide kreet, zette zich schrap en drukte beide handen plat tegen de zijkanten van het hokje. Het was een slecht gespeeld orgasme, als dat het was, alleen al omdat hij gedurende de paar minuten dat ik hem had gepijpt geen enkele respons had vertoond. *Tsjakai*, protesteerde ik toen hij zich terugtrok, *iskam osjte*, ik wil meer, maar hij liet zich niet vermurwen, hij glimlachte naar me en wuifde me weg, nog altijd hoffelijk terwijl hij het overhemd weer aantrok dat hij zo keurig had opgehangen. Ik bekeek hem hulpeloos, nog altijd op mijn knieën, terwijl hij zijn vriend riep, die hij opnieuw *brat mi* noemde en die hem antwoordde vanuit het laatste hokje. Misschien zag hij dat ik boos was en wilde hij me laten merken dat hij niet alleen was. Hij streek zijn kleren glad, liet zijn handen over zijn romp gaan om ze strak langs